

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 742/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 19 września 2023 roku w sprawie sygn. akt II K 116/21.

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	-----	-----

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<u>Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego T. S.:</u> - naruszenie prawa materialnego poprzez przypisanie oskarżonemu czynu z art. 178a§4 k.k. podczas gdy akt oskarżenia zawiera dyspozycję z art. 178a§1 k.k. przez co oskarżony został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

uprzedzenia o zmianie kwalifikacji prawnej czynu;

- naruszenie prawa procesowego poprzez niezastosowanie art. 5§2 k.p.k. który wyraźnie wskazuje że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego, a w owej sprawie nie da się jednoznacznie wskazać kto prowadził pojazd w czasie zdarzenia,

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 17§1 pkt 1 gdy brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu zabronionego,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości jechał jako kierujący pojazdem marki A. (...) rej. (...) (...), podczas gdy oskarżony kategorycznie zaprzecza jakoby jechał tym pojazdem a żadna ekspertyza opinia biegłego nie dała jednoznacznie odpowiedzi kto jechał tym pojazdem, jedyną miarodajną jest opinia z zakresu DNA, która jednoznacznie wyklucza aby na poduszce powietrznej po stronie pasażera, otwartej podczas zdarzenia były jakiegokolwiek ślady DNA M., co wskazuje na to, iż w chwili wypadku znajdował się na siedzeniu kierującego,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, poprzez wyrażenie błędnego poglądu, iż dowody oraz ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego T. S. i w konsekwencji spowodowało jego skazanie, podczas gdy sam M.

M. (2) podczas konfrontacji w postępowaniu przygotowawczym zeznaje, że samochód A. (...) był traktowany przez obu mężczyzn jak wspólna własność przechodnia, oboje na zmianę jeździli tym autem, co potwierdzają pośrednio również ślady mieszaniny DNA, natomiast bezspornym jest to że na poduszce powietrznej pasażera jest DNA T. S. a nie M. M. (2), co potwierdza, że T. S. był pasażerem a kierował M.,

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przekonanie Sądu I instancji, że oskarżony T. S. będąc w stężeniu alkoholu 1,89 promila we krwi jest w stanie jechać samochodem, co skutkowało jego skazaniem, podczas gdy oskarżony wskazał że nie pamięta w ogóle okoliczności jak wsiadł do auta, tym samym niemożliwym jest biorąc pod uwagę doświadczenie życiowe aby taka osoba mogła jechać samochodem, zwłaszcza że oskarżony cały czas wskazywał że pojazdem jechał M., to on cały czas tym pojazdem jeździł,

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że podczas uderzenia i po wypadnięciu przez szybę tory poruszania się obu mężczyzn mogły się przeciąć, przez co ułożenie powypadkowe nie musiało odpowiadać miejscom w trakcie zdarzenia, podczas gdy oskarżony stracił przytomność od uderzenia w szybę pojazdu jeszcze w jego wnętrzu to będąc nieprzytomnym bezwładnie uderzył i zostawił ślady biologiczne na poduszce powietrznej po stronie po której siedział, czyli po stronie pasażera, a okoliczności te jednoznacznie potwierdzają że oskarżony nie prowadził tego pojazdu jako kierujący w trakcie zdarzenia,

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przekonanie Sądu I instancji, że oskarżony T. S. będąc w stężeniu alkoholu 1,89 promila we krwi jest w stanie jechać samochodem, co skutkowało jego skazaniem, a bezkrytyczne przyjęcie zeznań M. za prawdziwe gdy wyjaśnia on odmiennie od oskarżonego i od wyników badań, że T. przed jazdą samochodem czyli tuż przed tym jak wsiadł do auta to nie pił alkoholu, a przeczy temu badanie stężenia alkoholu we krwi oskarżonego, wskazuje to na chęć odwrócenia od siebie uwagi przez M. M. (2), a skupienie tej uwagi na oskarżonym,

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji za wiarygodne w całości zeznania M. M. (2) i bezkrytyczne pominięcie dowodu z notatki urzędowej z dnia 27.03.2020 gdzie na karcie 3 widnieje zapis, że T. S. oświadczył funkcjonariuszom policji, że jako pasażer jechał z kolegą kierującym pojazdem A. (...), a było to tuż po zdarzeniu, więc że na pierwszej rozprawie 09.03.2021 po roku czasu od zdarzenia niewiele oskarżony z tego zdarzenia pamiętał zwłaszcza biorąc pod uwagę upływ czasu i skołowanie całym zdarzeniem, a oskarżony w postępowaniu przygotowawczym w swoich wyjaśnieniach i podczas konfrontacji z M. wskazywał jednoznacznie, że to nie on kierował tym pojazdem a był zbyt pijany żeby pamiętać szczegóły wypadku, sam M. nie zaprzeczył że mógł kierować on sam, dopiero wystraszony konsekwencjami na sprawie zaprzeczył jakoby to prowadził pojazd,

- rażąco niewspółmierność kary wobec oskarżonego, wynikającą

	z niedostatecznego uwzględniania przy wymiarze kary okoliczności łagodzących w szczególności zachowania się oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych okazały się niezasadne.</p> <p>Przed przystąpieniem jednak do wskazania powodów, dla których Sąd odwoławczy uznał zarzuty sformułowane w tym zakresie w wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego apelacji za niezasadne, wskazać należy, że redakcja środka zaskarżenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego pozostaje daleka od wymagań określonych w art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. Sąd Okręgowy ustalając zarzuty skargi, zmuszony był do dokonania interpretacji wniesionego środka, zgodnie z regułami wypracowanymi w orzecznictwie oraz doktrynie, uwzględniając zasadę niepodzielności środka odwoławczego, a więc interpretując jego petitum przez pryzmat uzasadnienia i wywodów skarżącego w nim zawartych, których istotą jest kwestionowanie rozstrzygnięcia sądu meriti. Z utrwalonej praktyki orzeczniczej wynika, że art. 438 k.p.k. wyznacza nie tylko katalog tzw. względnych przyczyn odwoławczych, ale wskazuje na swoistą kolejność zarzutów, które nie tylko powinny być odpowiednio sformułowane w apelacji, ale również rozpatrywane przez sąd ad quem. Powyższe skutkuje także tym, że skarżący stawiając zaskarżonemu orzeczeniu zarzuty</p>		

winien przede wszystkim wskazywać na takie uchybienie sądu meriti, które ma charakter pierwotny, nie zaś na konsekwencje tego naruszenia. W przypadku, gdy charakter pierwotny ma naruszenie przez sąd a quo przepisów prawa procesowego w zakresie w szczególności naruszenia zasad oceny dowód, oczywiste jest, że o ile miało to wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, to wspomniane uchybienie prowadzi do błędnego ustalenia stanu faktycznego, a w konsekwencji niekiedy do błędnej subsumcji, a tym samym naruszenia prawa materialnego. Trafnie zatem wskazuje się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zostać podniesiony w sytuacji, w której w oparciu o prawidłowo przeprowadzone oraz trafnie ocenione dowody - też co do wiarygodności - sąd czyni ustalenia faktyczne, które z dowodów tych nie wynikają (błąd dowolności) albo gdy w oparciu o tak przeprowadzone i ocenione dowody nie poczynił ustaleń faktycznych, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (błąd braku) (por. wyr. SA w Poznaniu z 23.06.2021 r., II AKa 62/21, niepubl.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy uznał, że skarżący zmierza w istocie do wykazania, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił stan faktyczny, ponieważ dokonał błędnej oceny zebranych w sprawie dowodów, w tym zeznań M. M. (2) oraz wyjaśnień oskarżonego T. S., a także opinii kryminalistycznej z zakresu badań biologicznych biegłego z KWP w Ł. M. S. (1). Jednakże wbrew argumentacji obrońcy oskarżonego Sąd pierwszej instancji w sposób wyważony, klarowny i logiczny dokonał

weryfikacji osobowych źródeł dowodowych, ale też dowodów z dokumentów i sporządzonych na potrzeby niniejszego postępowania opinii biegłych. W reasumpeji, z przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia wynika, że ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego były prawidłowe i pozwoliły na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie w głównej mierze o przekonujące zeznania M. M. (2), W. M., R. C., W. Ł., L. D., K. S., J. S., A. M., W. K., M. S. (2) i właściwą ich oceną zgodną z regułami art. 7 k.p.k. Otóż skarżący w pierwszej kolejności wskazuje na wadliwe zakwestionowanie przez Sąd Rejonowy wiarygodności wyjaśnień oskarżonego T. S. poprzestając na twierdzeniu, że oskarżony kategorycznie zaprzecza jakoby jechał jako kierujący pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) (...), z drugiej zaś strony wskazując, że oskarżony nie pamięta – z uwagi na stan nietrzeźwości – okoliczności jak wsiadł do auta, a nadto, że nie byłby w stanie nim kierować. Przyczyny dla których Sąd Rejonowy uznał dowód ten za niewiarygodny zostały tymczasem jasno wskazane w sekcji 2.2. uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Skarżący tymczasem poprzestaje wyłącznie na przytoczeniu bezpodstawności argumentowania niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego tym, że są one sprzeczne z wadliwie uznanymi za wiarygodne, zeznaniami świadka M. M. (2). Warto w tym miejscu przypomnieć, że zarzut wadliwego uznania za wiarygodne dowodów osobowych wymaga wskazania, dlaczego zdaniem skarżącego, taka ocena wykracza poza ramy oceny

swobodnej. Konieczne jest przy tym odwołanie się w sposób konkretny i wyraźny choćby do tej wypowiedzi - twierdzeń osobowych źródeł dowodowych, a tego w apelacji próżno szukać. Co więcej – w kontekście argumentów skarżącego - przypomnieć należy, iż dowodu z wyjaśnień oskarżonego nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych (art. 174 k.p.k.). Podniesienie zaś zarzutu sprzeczności zeznań świadka wymaga wykazania, tj. wskazania jakie relewantne fakty świadek podał, a jakie pominął w poszczególnych depozycjach. Warto przy tym pamiętać, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. wymaga nie tylko wykazania, że zaistniał (czego nie można utożsamiać z tezą uchybienia) ale i uprawdopodobnienia, że owa wadliwa ocena dowodu mogła mieć wpływ na treść wyroku. Jedyne elementy jakie wynikają z apelacji w kontekście opisywanego zarzutu to twierdzenie jakoby Sąd Rejonowy nieprawidłowo pozytywnie ocenił depozycje świadka M. M. (2), czy też sporządzone na potrzeby postępowania opinie biegłych i jednocześnie błędnie ocenił negatywnie wyjaśnienia oskarżonego, które w jego ocenie zasługiwały na wiarę. Wniosków płynących z oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy nie są w stanie również podważyć zarzuty odnoszące się do opinii biegłych, albowiem Sąd metiti odwołał się do wniosków płynących z tych opinii, które ocenił jako pełne i fachowe, a także jasne i logiczne. Istotnym jest to, że osoby znajdujące się w pojeździe marki A. (...) nie były zapięte w pasy bezpieczeństwa, wobec czego przemieszczały się w sposób niekontrolowany, zatem

próbki DNA pobrane z poduszki powietrznej pasażera nie były w stanie jednoznacznie zidentyfikować osoby kierującego. Wnioski te zaś zostały uwzględnione w opinii biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w Ł., zweryfikowanej przez Sąd Rejonowy.

Kolejną kwestią wymagającą omówienia jest podnoszenie zarzutu opartego na obrazie art. 5 § 2 k.p.k. i polegającego na tym, że pomimo wielu wątpliwości, jak to ujął skarżący „w tej sprawie więcej występuje domysłów i poszlak niż twardych dowodów”. Od dawna jednolicie prezentowany jest pogląd, że przepisy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny. Dopiero w sytuacji, gdy Sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi dopiero wówczas, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.09.2014 r., V KK 127/14, Legalis). Równocześnie przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć Sąd orzekający, a nie strona. Gdyby Sąd je powziął, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego, zasadny byłby zarzut naruszenia tego przepisu. Reasumując, zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście powziął niedające się usunąć wątpliwości, jednak nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu

nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do zgromadzonego materiału dowodowego i wymowy poszczególnych dowodów. Jeżeli poczynione ustalenia faktyczne uzależnione są od obdarzenia wiarą tej, czy innej grupy dowodów, nie wchodzi w rachubę naruszenie reguły in dubio pro reo, jak w przedmiotowej sprawie. Jak wynika z tezy do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2021 r. w sprawie o sygn. akt V KK 528/21 przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejś ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd.

Tymczasem, Sąd I instancji prawidłowo – zgodnie z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania – obdarzył walorem wiarygodności depozycje M. M. (2) składane we wstępnej fazie postępowania przygotowawczego i tym samym, nie zasługują na aprobatę twierdzenia skarżącego o rzekomej ich sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym. Bowiem okoliczność, że zeznania M. M. (2) nie korespondowały z wyjaśnieniami T. S., co do którego wyżej wymieniony składł obciążające zeznania w żadnym razie nie mogła świadczyć o ich niewiarygodności. Analiza zaś uzasadnienia wskazuje, że sąd I instancji po przeprowadzeniu szczegółowego postępowania nie miał wątpliwości w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego T. S. w zakresie przypisanego mu czynu.

W aspekcie powyższego, nie zasługują również na uwzględnienie

twierdzenia skarżącego prowadzące się do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, albowiem nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji w tym względzie.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia prawa materialnego (wskazano w nim naruszenie art. 178a § 4 k.k. poprzez jego zastosowanie) – który również nie został zaaprobowany przez sąd odwoławczy - w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy odnośnie do tej przyczyny odwoławczej wyraził w wielu orzeczeniach istotne poglądy. Wskazał m.in., że odwołanie się do zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu lub niezastosowanie określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.05.2005 r., II KK 478/04, Legalis). Podkreślić przy tym trzeba, że obraza przepisów prawa materialnego może wystąpić z różnych przyczyn, a w szczególności polegać może na błędnej wykładni danego przepisu, na zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu lub zastosowaniu go w nieodpowiedni sposób, bądź też

na zastosowaniu przepisu pomimo zakazu określonego rozstrzygnięcia lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Natomiast zgodnie z doktryną i utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego nie stanowi obrazy prawa materialnego generalnie samo nieskorzystanie przez sąd z przysługujących mu możliwości określonego rozstrzygnięcia (wyr. SN z 18.6.2003 r., IV KKN 101/00, Legalis). A zatem, może też polegać na niezastosowaniu przepisu bezwzględnie obowiązującego albo zastosowaniu przepisu pomimo bezwzględnego zakazu. Natomiast zastosowanie albo niezastosowanie przepisu dotyczącego instytucji o charakterze fakultatywnym nie stanowi obrazy przepisów prawa materialnego. Istotnie też należy zgodzić się, że obraza prawa materialnego powinna wynikać z samej treści wyroku (por. postanowieni Sądu Najwyższego z dnia 28.03.2017 r., III KK 498/16, Legalis). Błędem zaś w ustaleniach faktycznych, a nie obrazą prawa materialnego, jest także przyjmowanie za punkt wyjścia nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05.01.2017 r., IV KK 430/16, KZS 2017, Nr 4, poz. 15). A zatem, obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także w sytuacji niezastosowania określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe.

W ocenie zatem Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej subsumpcji prawnokarnej zachowania

oskarżonego T. S. – wbrew twierdzeniom apelanta po uprzedzeniu stron w trybie art. 399 § 1 k.p.k. na rozprawie w dniu 18.08.2023 r. (k. 307) o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu – pod normę prawną zawartą w przepisie art. 178a § 4 k.k.

Reasumując zdaniem Sądu Okręgowego apelujący nie zdołał skutecznie podważyć zarówno oceny dowodów przeprowadzonych przed Sądem Rejonowym, ani też poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, co skutkowało uznaniem zarzutów za niezasadne.

Zdaniem sądu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy prawidłowo wyważył również okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu oskarżonego T. S. dostrzegając okoliczności obciążające, a mianowicie wskazując, że oskarżony działał w warunkach uprzedniej karalności, zaś stopień stężenia alkoholu we krwi wynosił 1,89 promila, a jednocześnie nie dostrzegając okoliczności łagodzących. Tym samym, Sąd Rejonowy poruszając się w ramach swobodnego uznania sędziowskiego dostosował karę i środki karne orzeczone w stosunku do oskarżonego, do indywidualnych potrzeb resocjalizacyjnych i wychowawczych, aby kara ta stwarzała realne możliwości osiągnięcia wobec wyżej wymienionego korzystnych efektów poprawczych, poprzez wyrobienie u oskarżonego poczucia odpowiedzialności i poszanowania prawa.

W aspekcie powyższego, Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że adekwatną reakcją karną będzie za

czyn przypisany oskarżonemu kara pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy.

Trzeba pamiętać, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary, środka karnego czy nawiązki musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, środka karnego czy też nawiązki, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara lub środek nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara

bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania. Decydujące zaś znaczenie dla wymiaru kary mają zatem przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do osoby oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z drugiej strony, orzeczona kara powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania.

Przypisany oskarżonemu T. S. czyn miał charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jej zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę. W związku z tym, zważywszy również, że nie było to zdarzenie incydentalne w dotychczasowym życiu oskarżonego (był osobą uprzednio siedmiokrotnie karaną, w tym za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, przeciwko mieniu,

oraz przestępstwa niealimentacji) w kontekście powyższych wniosków oraz mając na uwadze całokształt okoliczności związanych z naruszeniem przez oskarżonego porządku prawnego, w tym również okoliczność, że naruszenie porządku prawnego miało charakter umyślny, a także fakt, iż wina i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, są znaczne, gdyż nie można tracić z pola widzenia zagrożenia jakie stwarza osoba kierująca pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości w tym przypadku zaś ono się zmaterializowało - w ocenie sądu odwoławczego - jedynie wyważoną i sprawiedliwą karą adekwatną jest izolacyjna kara pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy. W ocenie Sądu Okręgowego, dolegliwość wymierzonej oskarżonemu T. S. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio i świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej - a więc na poziomie ukształtowanym orzeczeniem Sądu Rejonowego - jest współmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i spełnia zadania społecznego oddziaływania kary oraz cele szczególnie - prewencyjne. Jest wynikiem trafnej oceny okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego T. S. (apelujący podnosząc rzekome nie uwzględnienie tych przesłanek w istocie nie wskazał jakie konkretnie miałyby one być i nie zostać dostrzeżone przez Sąd meriti) i

<p>jako spełniająca wymogi określone dyrektywami przepisu art. 53 k.k., uznana być musi za karę prawidłowo ukształtowaną. Należy przy tym mieć nadzieję, że kara wymierzona oskarżonemu w niniejszym postępowaniu spełni swoje cele nie tylko w indywidualnym zakresie, ale zwiększy także świadomość innych osób.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania, ewentualnie orzeczenie łagodniejszej kary w łagodniejszym wymiarze zwłaszcza z zastosowaniem kwalifikacji z art. 37a k.k. oraz zasądzenie kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu za postępowanie apelacyjne.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z powodów określonych w rubryce powyżej brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego T. S..</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Utrzymanie w mocy w całości zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Apelacja w części odnoszącej się do meritum jest polemiczna. obrońca nie wykazał, aby wyrok Sądu I instancji był w jakikolwiek sposób nieprawidłowy. W szczególności nie uprawdopodobnił, aby Sąd pominął jakiegokolwiek istotne okoliczności czy dowody, lub by te wadliwie ocenił. Poprzestając na zwyczajnej negacji oceny materiału dowodowego, bez konkretnego wykazania rzekomych sprzeczności obrońca sam zaświadczył o tym, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe.</p> <p>Podsumowując zatem, wyrok Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z prawidłowo zebrany materiał dowodowy, którego ocena dokonana przez Sąd Rejonowy jest w pełni prawidłowa. Zarzuty skierowane do rozstrzygnięcia przez obrońcę nie mogły spowodować zmiany orzeczenia. Podniesiona w apelacji argumentacja skarżącego w przedmiocie winy oskarżonego T. S. nie mogła podważyć słusznych i uzasadnionych wniosków wywiedzionych przez Sąd Rejonowy. Z tego względu, wniosek obrońcy o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie T. S. nie został uwzględniony, a wyrok w całości utrzymano w mocy.</p> <p>Reasumując stwierdzić należy prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie ustalenia sprawstwa oskarżonego T. S., kwestii jego winy i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, a także orzeczonej kary.</p> <p>Sąd Okręgowy, nie dopatrując się również uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok wobec oskarżonego utrzymał w mocy.</p>	

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	

5.3.1.4.1.	----- # art. 454 § 1 k.p.k. ---	
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	<p>Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. S. w postępowaniu odwoławczym zasądzone zostały na rzecz obrońcy z urzędu adwokata M. Z..</p> <p>O kosztach zastępstwa procesowego na rzecz obrońcy z urzędu Sąd orzekł w ramach tzw. rozproszonej kontroli zgodności przepisów niższych rangą z Konstytucją RP na podstawie Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów, analogicznych do regulacji zawartych w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Powyższy zabieg był konsekwencją podzielenia argumentacji prawnej zawartej w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. o sygn. akt SK 78/21, gdzie stwierdzono niezgodność z Konstytucją RP przepisów Rozporządzenia Ministra</p>

	<p>Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, określających wysokość wynagrodzenia za obronę z urzędu w ramach śledztwa oraz przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym. Przy czym, choć wyrok nie dotyczył postępowania odwoławczego, argumenty jakie zaważyły na powołanym wyroku były aktualne co do wszystkich stawek wymienionych w tym rozporządzeniu, bowiem owa niezgodność z zapisami ustawy zasadniczej wynika z dysproporcji w stawkach minimalnych za obronę z wyboru i z urzędu. Podzielając takie stanowisko, Sąd Okręgowy w obecnym składzie, pominął normy niekonstytucyjne i zastosował regulację im najbliższą w sensie merytorycznym uwzględniając okoliczność, że obrońca z urzędu winien otrzymać wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu w postępowaniu przed sądem odwoławczym.</p>
3	<p>Biorąc pod uwagę sytuację osobistą (konieczność odbycia kary pozbawienia wolności w warunkach izolacji penitencjarnej) i możliwości zarobkowe (brak dochodów) oskarżonego, jak również to, że spoczywa na nim obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10000 złotych, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił go od uiszczenia wydatków za postępowanie odwoławcze oraz od opłaty za drugą instancję.</p>

7. PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. S..	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 19 września 2023 roku w sprawie sygn. akt II K 116/21.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana